

kell egy csapat 2.

NYANYA- CRAFT

A gamerek
könyve!



Ecsédi Orsolya

illusztrálta: László Maya



kell egy csapat 2.

NYANYA- CRAFT



Ecsédi Orsolya

illusztrálta: László Maya

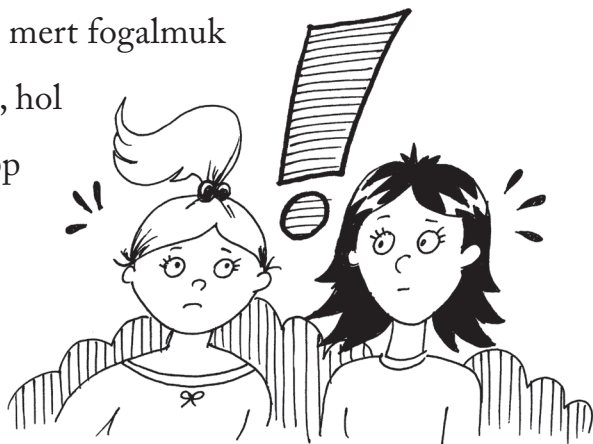
1.

Az egész azzal kezdődött, hogy Bádi hétfőn nem jött iskolába.

– Tudtok róla valamit? – érdeklődött Csilla néni unottan.

Zizu és Anka egymásra nézett. Sejtették, hogy a kérdés elsősorban nekik szól, mégis hallgattak.

Nem azért, mert fogalmuk sem volt arról, hol lehet Bádi. Épp ellenkezőleg. Azért, mert nagyon is volt.



És nem fért a fejükbe, hogy merészeli.

Azt már kezdték megszokni, hogy a barátjuk folyton nyúzott az éjszakázástól. Abba is kezdtek beletörődni, hogy lassan időpontot kell egyeztetni vele, hogy elrángassák fotózni. Fájt nekik, de tudomásul vették, hogy már nem ők az elsők az életében.

De az, hogy *miatta* iskolát mulasszon, először fordult elő.

– Egyre romlik a helyzet – suttogta Anka.

– Fogadjunk, hogy hajnalig nem aludt, reggel meg nem bírt kimászni az ágyból! – sóhajtott Zizu.

Lemondóan néztek egymásra. Biztosak voltak benne, hogy erről is ő tehet.

Ő töltötte ki Báti minden idejét. Ő volt az oka az Instagram-oldaluk halódásának.

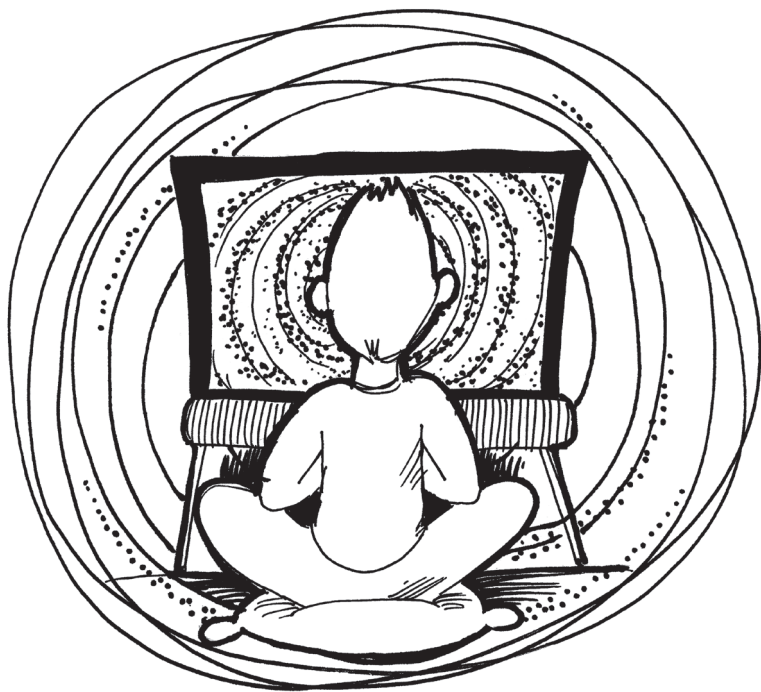
Ő állt a barátok közé a szebb, színesebb, csillogóbb valóságával.

Nyanya, a játékkonzol.



Báti apukája szerezte az egyik távol-keleti útján.
Valami furá márká volt. Se nem Xbox, se nem PS.
Hanem Nayna.

Csak Anka és Zizu hívták Nyanyának.
És szívből gyűlöltek.

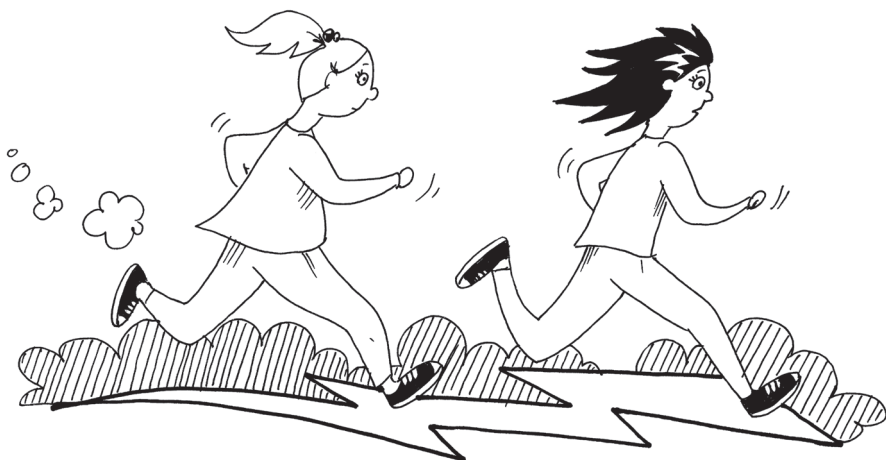


2.

– Az apja hogy nem zavarta el iskolába? –
dühöngött Zizu Báciék lakása felé robogva.

– Tudod, megint üzleti úton van. Ma éjjel
érkezik haza – szuszogta Anka.

– Össze kéne hozni anyukáddal. Akkor
járhatnának felváltva – vetette oda Zizu.



Anka még rohanás
közben is felvihogott.

Bátiék ajtaját zárva
találták. Hiába csöngettek,
hiába kopogtak, a Kovács
feliratú, komorszürke ajtó
nem moccant.

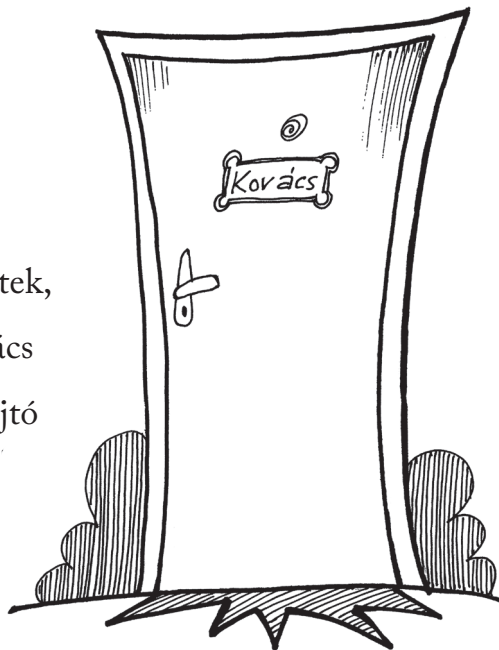
– Nem tetszik ez
nekem – ráncolta a
homlokát Zizu.

– Biztos Emihez ment ebédelni – találgatott Anka.

– Nem hiszem. Amióta Nyanya itt van, sajnálja
rá az időt. Ő is pizzarendelő bajnok lett, mint te.

– A hülyéje. Ha az én nagymamám főzne így,
minden nap odajárnék. Azért nézzük meg!

Az út hosszú volt, ők pedig idegesek. A kapu
fölött trónoló hatalmas kőbéka viszont a szokásos
nyugalmával fogadta őket. De az ajtót itt is zárva
találták.



– Ez már nekem sem tetszik – sóhajtott Anka.
Rátenyereltek a csengőre. Aztán kiabáltak is.
Ha Emi nem is, egy szomszédja előkerült a
hangoskodásra.

– Emi nénit keresitek? Sajnos kórházba vitték.
Megint a kertben tüsténkedett, és hát az ő
korában...

Zizuék gúnyosan összenéztek. Emi minden volt,
csak nem őkorában. Hiszen az csak egy fokozatra
áll a vénségtől!

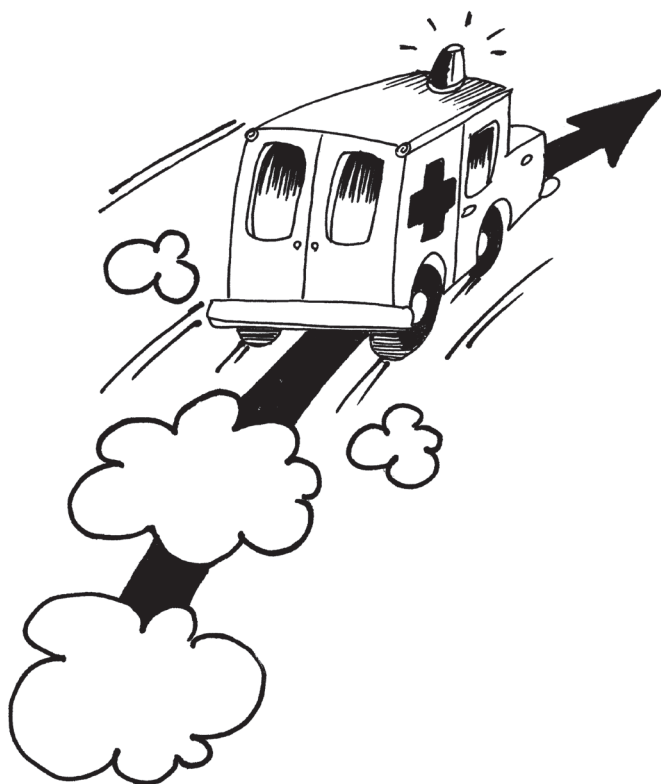
Emi egyszerűen
boszorkány
volt, se
nem öreg, se
nem fiatal,
hanem pont
jó. És mégis ki
várná el épp egy
olyan boszorkánytól,



akinek a föld az eleme, hogy tavasszal ne ásson a kertben? Ne palántázzon, dugványozzon, kacsoljon, pepecseljen és műveljen egyéb olyan mágikus dolgokat, amiknek ők a nevét sem ismerik? Nyilván csak egy tökkelütött.

– Én persze mondtam neki, hogy ne csinálja – folytatta a szomszéd.

– Hová vitték? – kérdezte Zizu a tökkelütöttől.

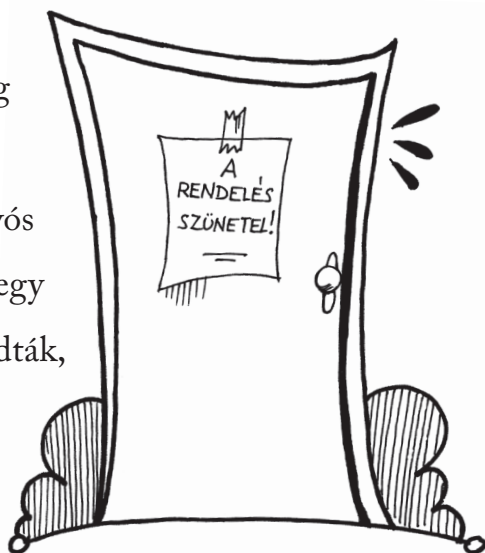


3.

A Szent László Kórház baleseti sebészetére hiába próbáltak bejutni. A folyosó végén megint csak egy ajtót találtak. Zárt ajtót. Rajta egy felirattal, miszerint a rendelés szünetel.

– Ez kezd ijesztő
lenni – borzongott meg
Anka.

Zizu a szokásos, szívós
kitartásával lekapcsolt egy
nővérkét, akitől megtudták,
hogy a fülig sáros néni
röntgenre vár.



Emi már messziről integetett nekik a folyosón.

– Még nem biztos ám, hogy eltört!

– Nem azért jöttünk, hogy letoljunk – ölelte meg Zizu.

– Jó hallani. Akkor ti lesztek az elsők, akik nem azzal kezdik.

– Ne is törődj velük! Igazából Bátit keressük.

– Jaj, az ebéd! El is felejtettem! Á, mindegy, úgyse jön át soha. Egész hétvégén nem láttam, csak telefonon beszélünk. Azt mondta, veletek van valami programja, amit már nem tud átszervezni.

Zizu és Anka igyekezett közömbös képpel bólogatni. De Emit nem lehetett átvágni.

– Ó, az a kis pizsok! Már megint gépezett, igaz?

A lányok bűnbánóan bólogattak. Mintha legalábbis őket kapták volna hazugságon.

– Ma iskolába sem jött. Azt reméltük, hogy itt van veled – fakadt ki Anka.

– Kerestük otthon is, de hiába kopogtunk – tette hozzá Zizu.

– Biztos megint elaludt. Már komolyan nem tudom, mihez kezdjek vele.

– Persze, biztos – helyeselt Anka. Azt nem tette hozzá, hogy a dörömbölésüktől egy halott is jó eséllyel felriadt volna.

– Azért a biztonság kedvéért ránéznénk. Van nálad pótkulcs? – érdeklődött óvatosan Zizu.

– Csak otthon. Nem hoztam magammal az egész háztartást. Bár...

– Bár?

– Van nálam varrókészlet, csavarhúzó, törülőkendő, cipőfűző, ceruza- és bébielem, metszőolló, meg egy csomag sárgarépa-vetőmag. Nem, kettő. Vörös Óriás típusú. A Nap is az lesz pár milliárd év múlva, mit szóltok hozzá? Azt mondják, legkésőbb akkor hal ki az emberiség, ha addig el nem intézzük magunkat. Szóval még táguló csillag is van a zsebemben,

de pótkulccsal sajnos nem készültem. Az otthon lóg a villanyóraszekrényben.

A lányok tanácstalanul néztek egymásra. Felesleges lett volna még jobban ráhozni Emire a frászt.

Elég, ha ők tudták, hogy Báti minden valószerűség szerint eltűnt.



4.

– Megkérhettük volna Emit, hogy használja a boszorkányképességeit – mondta Anka a megálló felé baktatva.

– Hogy érted?

– Megkérdezhattük volna, hogy mit lát a földben.

– A sárcsomókra gondolsz, amiket maga után hagyott a steril szobában?

– Igaz. Így is van baja elég.

– Igen. Nekünk meg van egy másik bevethető banyánk is.

– Adél nénire gondolsz?

– Miért, van más ötleted? Menjünk egyenesen a rendőrségre? Csináljunk Bátiból hivatalosan is eltűnt személyt?

– Dehogy! Akkor már inkább a versek.

Adél nénit a jegeskék vaspántos ajtó mögött találták, a tanáriban. Már hazafelé készülődött.

– Mit kerestek itt ilyenkor? Azt hittem, kicsengetés után mint *a bolond, szélesen nevetve futtok* el az iskola környékéről is.

– Úgy is szokott lenni, Adél néni. De ma történt valami, ami miatt vissza kellett jönnünk.

– No, hát mi a gond? Látom, *meg vagytok rogyva, mint a három királyok fényes csizmája.*



- Hogy mi? – kérdezte Anka
- *Szomorúak vagytok, mint a birka, ha üres az irka.*
- Jaj, tessék ezt most hagyni! – kérte Zizu.
- Te meg olyan *feketén bólingatsz, mint az eperfa lombja*, kislányom – fokozta Adél néni. Aztán látva Zizu morcos tekintetét, hozzátette: – Oké, abbahagytam. Mi történt?
- Báti eltűnt.
- Hogyhogy eltűnt? Hova?
- Nem tudjuk.
- Egyszer csak *elveszett, mint Ödönkének a bödönkéje?*
- Adél néni! Ez most komoly! – csattant fel Zizu. – Tényleg eltűnt!
- Értem. Próbáltátok keresni? Mondjuk otthon?
- Lehet, hogy csak *alszik, mint a pergő búzaszemekben a nyár...* bocs, ez csak úgy kicsúszott. Szóval kerestétek?

- Mindenhol kerestük. És sehol sincs.
- Fura. De mit vártok tőlem? Beszéljek az apjával?
- Nem. Semmiképpen. Nincs is itthon. Csak infarktust kapna az ijedségtől.
- Akkor?
- Tessék megnézni, hol lehet Báti!
- Hol nézzem? Valami nyilvántartásban? Vagy újságban?
- Nem. A szélben. Tetszik érteni.

Adél néni komolyan vizsgálgatta őket. Aztán felsóhajtott. A lányok már érezték is, hogy egy kósza szellő végigsimítja a fejük búbját. Aztán lustán körbevándorol a szobában, meglibbentve a függönyt, a terítőt, majd a kabátokat a fogason. A tarkójukon égnek meredtek a hajszálak.

Adél néni nagy levegőt vett, aztán fújta egy hatalmasat.

– Nem sokat látok.
Ott minden fehér.
*Szakad a hó, nagy
csomókban.*

Anka már
majdnem
rászólt, hogy
hagyja abba, de Zizu



időben megragadta a karját. Adél néni szemére mutatott. Arra az áttetsző, fehér kavargásra, amit hiába láttak már korábban, most sem tűnt egy fuvalatnyival sem kevésbé félelmetesnek. Mintha odabenn is esne a hó. A tanári szoba hőmérséklete pedig mintha pár fokot hűlt volna.

– Mit tetszik még látni? – kérdezte Zizu halkán, szinte suttogva.

– Az ég *tréfás-lila, bor-színű, néma-szürke.*

A lányok egymásra néztek. Nehezen tudták elképzelni.

– És mi van Bátiival? – kérdezett rá Anka.

– Ott van. *A lábával karikázik, a kezével citerázik, az orrával orgonázik, a fülével figurázik.*

– Úgy tetszik érteni, hogy egyszerre? – értetlenkedett Anka. – Több dolgot csinál egyszerre?

Adél néni nagy meglepetésükre bólintott.

– És jól van? – tette fel a legfontosabb kérdést Zizu.

Adél néni lehunyta a szemét.

– Most minden rendben. De később... sötét dolgok következnek, és *kedvük majd követendi* gyász.

– Báti veszélyben van? – kiáltott fel Anka, önmagáról megfeledkezve.



Adél néni megrázkódott. Aztán mintha álomból ébredne, lassan kinyitotta a szemét. A kavargásnak már nyoma sem volt.

– Nincs veszélyben – mondta határozottan. – Épp ellenkezőleg. Mások vannak veszélyben miatta.

A lányok döbbenten néztek egymásra. Aztán Adél nénire. Aztán megint egymásra. Sok mindent elhittek volna, de ez messze túl volt azon a sok mindenen.

– Az lehetetlen. Báti nem is olyan – találta meg a hangját Zizu.

– Múltkor is szanaszét cikizték tornaórán, és ő még akkor sem... – vette a védelmébe Anka.

Adél néni ingerülten leintette.



– És azt hiszitek, ez jelent bármit is? Most máshol van, nem az iskolában.

Zizu próbálta összeszedni a gondolatait.

– Máshol. Értem. Talán valami távoli helyen? És ott minden máshogy működik? Mint amit a világban látunk magunk körül, úgy értem.

Adél néni felhorkant, apró széllökést keltve az egész szobában.

– Dehogyan. Itt működik minden másképp, mint bárhol a világban. Az iskolában.

Zizu eltátotta a száját. Adél néni kíméletlenül folytatta.

– Az iskola csak iskola. Olyan, mint egy fordított tükör. Majd rájöttek ti is.

Anka egy pillanatig nem kapott levegőt. Zizu sem találta a szavakat. De Adél néni nem is hagyott nekik időt, hogy magukhoz térjenek.

– Egyébként nála van az olvasónapló? – kérdezte mellékesen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Zizu a szája elé kapta a kezét, Anka pedig a
szívéhez. Tagadhattak volna, de túlságosan be voltak
tojva hozzá.

Egyszerre bólintottak.

